

PETRA
MACHOVÁ

POUTO STÍNU

Dračí
město
II

HOST

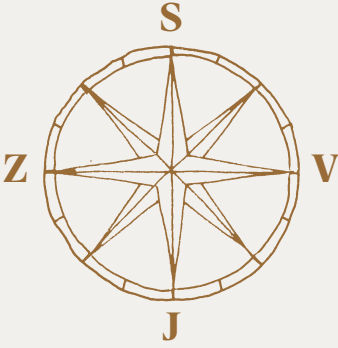

**PETRA
MACHOVÁ**

**POUTO
STÍNU**

BRNO 2019

GAYIAS

Aigeniuv oceán

LIMER

● Íllysea

ATTONER

Hadi hory

Hory Veturia

Tysa

Lesena

Indris

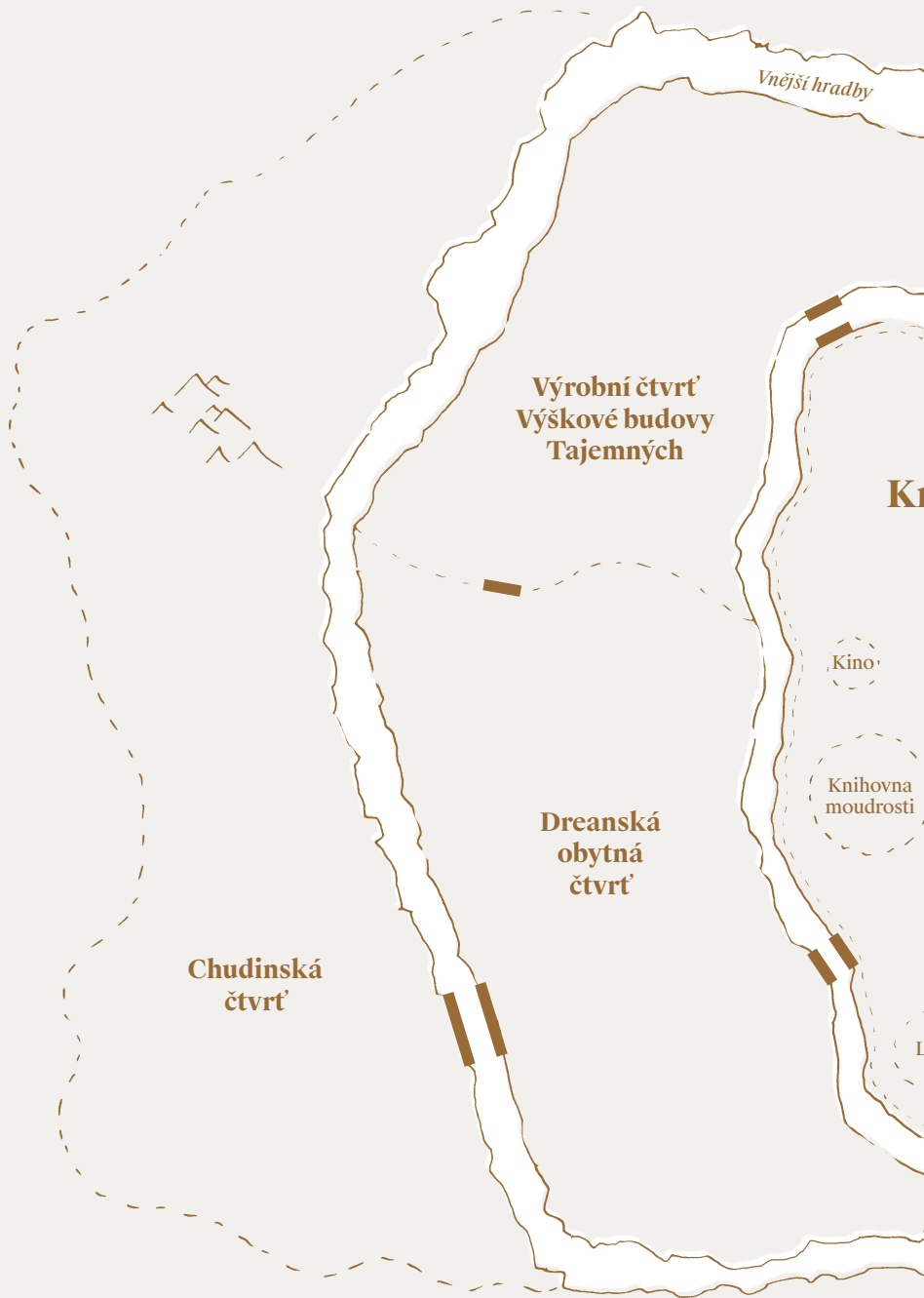
Sabedor

Heras

Veturia

Augamar

Veturiin poloostrov

ÍLLYSEA

© Petra Machová, 2019

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0178-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0179-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0180-9 (Formát MobiPocket)

Prolog

Cítila ji za dveřmi, ještě než zaklepala. Lianea. Měla tušit, že je to ona, už když ji zahlédla v bitvě o Zarnu v zelené zbroji. Tak mladá a tolik tajemství.

Ozvalo se zaklepání, rázné, ale pořád ještě zdvořilé.

„Můžeš vstoupit.“ Jera Inkäty, Erk'h řádu Erëshan, seděla za masivním stolem přijímacího pokoje svého apartmánu a před sebou už měla nachystané potřebné dokumenty. V místnosti panovalo přítmí, narušené jen svitem solných krystalů, tak příznačných pro Zarnu. Gobelíny v jarních barvách Lavany udržovaly v pokoji dostatečné teplo, aby se tu Jera cítila pohodlně.

Lianea vstoupila, zelené oči měla bystré a nesla se hrdě, takže Jeře bylo hned jasné, že před ní nestojí obyčejná dívka.

Zelený ještěř. Tak to stálo v dopise, který jí poslal král Zerafel I. Přál si, aby v rámci posílení vzájemné důvěry směl do řádu Erëshan vstoupit jeden Zelený ještěř. Chtějí se podílet

na ochraně ještěřího druhu a na oplátku dávají všanc jednoho ze svých. Byl by to první krok k vzájemné spolupráci a Jera vždy obdivovala jejich maskování. Věděla, že nevymřeli, ale pořád byli považováni za cosi mystického, neuchopitelného. Ona sama by moc ráda věděla, co Liane skrývá pod hladkou kůží, když dokonce ani v jejím pachu necítila nic neobvyklého.

Ukázala na volnou židli a dál si Lianeu prohlížela. Šupiny si nechávala schované, ale ostny na ocase už neměla. Jeře se zdála až příliš mladá.

„Probereme spolu detaily nástupu. Pokud tedy máš stále zájem stát se členem řádu. Vstupní přísahu jsi složila s Janou Eenyëlis, takže jsme tě považovali za Hnědého ještěra.“

Liane se lehce pousmála. „Ano, to mám.“

„Výborně. Domluvíme se spolu na několika pravidlech.“ Všimla si, jak se Liane nepatrně zamračila. „Nebo spíš doporučeních, jestli chceš. Jsme Tajemní, nic pro nás není nemožné, přesto naši kadeti ani členové řádu nejsou zvyklí denně vidat Zeleného ještěra. Abychom předešli jakémukoli incidentu, doporučila bych ti, abys chodila se schovanými šupinami. Budou o tobě vědět, budou se tě ptát, ale nic víc si nedovolí. Souhlasíš?“

„Ano, jsem si vědomá rizika, které podstupuji.“

„V to pevně doufám. Máš tedy u sebe nové nástupní dokumenty?“

Jen co Jera rozvinula svitek, který jí Lianea podala, zarázila se. „Pocházíš z Nehery, je to správně?“

Lianea klidně kývla, ale Jeře bylo jasné, že Nehera je pouze krytí – totéž město měla Lianea uvedené i jako lovec v Zarně. Informaci Jera přijala bez dalších otázek, odpověď si časem najde sama. Vždy tomu tak bylo.

„Nástup ti potvrdím, budou o něm vědět jen členové Erëshanu. Jen by mě zajímalo, pokud se tedy mohu zeptat, opravdu je ti dvacet let?“ Lianea měla pohled ještěra, který odžil už nejméně půl století. Vyrovnaný nadhled a jiskru v oku, které svědčily o tom, že viděla už dost, aby rozlišila podstatné věci v životě.

„Ano. U nás začínáme s výcvikem brzy.“

Chvíli se měřily pohledem, dvě ženy z různých světů. Odhadovaly, co si mohou jedna k druhé dovolit.

Jera vstala od stolu jako první a položila si dlaň na srdce. Lianea ji následovala, uvolněně, jako by právě nedala svůj život všanc.

„Doufám, že naše spolupráce bude ku prospěchu všech, ctěná Lianeo z Nehery. Vítej v našich řadách.“

„I mně je ctí, ať nad vámi bdí draci.“

Když pak Jera zapisovala všechny dobrovolníky ze Zarny, neubránila se myšlence, že Jana si umí vybírat významné spojence, ale i nepřátele. Modlila se ke všem drakům, aby během následujících měsíců rychle zesílila, protože bitva o Zarnu byla jen začátek.

„Jsem pravý ještěř! Jsem pravý ještěř!“ Dav nastoupených bojovníků ve stříbrných uniformách skandoval heslo Dračího obrození. S fanatickým leskem v očích hleděli na svého vůdce, bili se pěstí do prsou a odhalená křídla se jim chvěla. Věřili mu do poslední šupiny, věřili, že ještěří civilizaci pozvedne nad lidskou. Oheň je spal, měli na to právo.

Juqem Erssetemei stál na terase a shlížel na své věrné. Dvě stě nejlepších bojovníků nastoupilo na nádvoří jeho sídla v Marrské základně. Jakmile dospěl k zábradlí terasy, shlédl na moře hnědých a červených křídel, udeřil se do hrudi a zvolal: „Jsem pravý ještěř! Náš čas přichází a já přísahám, že udělám všechno, aby na nás byli draci hrdí!“

Rozpažil a užíval si slávu. Osobně vybral dvě stě nejvěrnějších, kteří se připojili k jeho elitě. Před ním si byli všichni rovni a jejich čas nadešel.

Čekal dvacet let, aby osvobodil ještěřstvo z područí lidské civilizace. Dvacet let, během kterých v ústraní dokončil svůj výzkum jedu Černých ještěřů a během kterých řady

jeho stoupenců vzrostly. Pomalu, potají prorůstali ještěří civilizací jako had a teď jen zbývalo sevřít ji v drtivém objetí. Erssetemei si uvědomoval, že ne všichni ještěří sdílí jeho vizi, ale byl přesvědčený, že jakmile spatří výsledky jeho práce, přidají se k němu bez otázek. Ostatně, většina nejvýše postavených důstojníků i příslušníků šlechty z mnoha království to už udělala.

Otevře všem oči a draci se vrátí. Věřil tomu celou duší. Jen silnější přežijí a on ví, jak obrodit ještěří krev, jak se zbavit lidské špíny a slabosti. Červení desítky let trpí civilizačními chorobami, to musí přestat.

Udeřil se znovu do prsou a s krvavě rudými křídly, rozehříván jako baldachýn, odešel z terasy. Desítka jeho osobních strážců kontrolovala zemi i nebe, připravená chránit Erssetemeie vlastními těly. Strážci Draka.

K večeru Juqem Erssetemei netrpělivě přecházel pracovnou. Noví vůdci klanů Černých jsou nespokojení s vývojem bitvy a žádají si od Draka vysvětlení – což znamenalo, že ti, s nimiž se předtím dohodl, jsou po smrti. Zároveň se mu neozývala Paní iluze, kterou do bitvy vyslal. Znamenalo to, že nenašla zarnského prince včas, a přijít o tak vlivného spojence se mu opravdu nelíbilo.

Na stole ležely zprávy z bitvy o Zarnu a on by je nejraději hodil do ohně. Bitva nedopadla podle jeho představ – někdo musel zradit. Tajemní se dozvěděli o hrozbě bestíí příliš brzy a rychle se zorganizovali. Obyčejně jim trvá, než prodou všechna možná povolení a protokoly o nezasahování do nižších civilizací. Musí zjistit, kdo je vedl. Podle zpráv se k Zarně dostal jen Erřshan, jeho domovský řád.

Vzpomněl si, jak jej před lety Erk'h Thoris Averages přivlekl před poslední soud, svázaného jako prašivou bestii. Označili ho za buřiče a nežádoucího revolucionáře. A kam je jejich

politika skrývání dovedla? Mladí z měst sotva vědí, jaké je to léhat, a v životě neulovili jediného jelena.

Pohled mu padl na fotografii na stole, jedinou osobní věc v místnosti plné regálů s knihami a pořadači. Vzal rámeček do ruky a pousmál se. Lora. Objímal ji už za školních let, kdy jí říkal Rain a ona jemu Essi. Dva vyvrhelové, ponoření v knihách. Nedokázala pochopit, co je potřeba obětovat, aby se situace ještěřů změnila. Hledali spolu tajemství dračích darů, ale jakmile dospěli, označila všechno, o čem četli, za pohádky – dokud nezjistil, že má sama nadání, jako dávní drakenirové. Prorocké sny a silný cit pro vodu.

Očistím ještěří krev, to ti přísahám, Lor.

Sevřel pěsti, kůži mu na okamžik probarvily šedivé pruhy, než zase zmizely. Pořád v dlaních cítil, jak se její tělo chvělo ve smrtelné křeči. Jaká škoda talentu. Nestačil zjistit, jestli jsou dračí dary přenositelné.

Z přemýšlení ho vytrhl podivný pocit, šimrání, které cítil ve spánku. Někdo se s ním pokoušel spojit. Vyšel tomu vstříc a jen podvědomě vnímal azurovou auru mysli princezny Illoan. Už předem se zhrozil, s čím přichází tentokrát. Varovala ho, že bez Alara Zarnského nepřiměje Tysu ke spolupráci.

„Mám pro vás skvělou zprávu! Našli jsme ho!“

KAPITOLA 1

Jana

Vyskočila jsem z letadla bez padáku.

Byla to jen vteřina, než jsem rozevřela křídla, a snad další dvě, než se mi podařilo vyrovnat let. Srdce mi bušilo až v krku. Uklidnil mě až pohled na hvězdy. Stálé, zářící do temné noci. Zvládla jsem to.

Když mi na instruktáži v Zarně řekli, že nás část cesty do akademie řádu Erëshan přepraví letadlem, ulevilo se mi. Než jsem zjistila, že nás vysadí ve výšce čtyř kilometrů. V noci.

„Rozdělit! Skupino Alfa, následujte mě!“ Hlas velitelky mi rezonoval v mysli. Začala jsem zuby a následovala ženu s reflexním žlutým pruhem na kombinéze.

Křídla mě bolela. Nebyla jsem zvyklá na takovou zátěž. Letěli jsme do sídla řádu Erëshan a já nevěděla, co čekat.

„Drž se!“ Ondra mi zamával a najednou tu nebyl. Skupina Beta se od nás odpojila a obklopily mě neznámé tváře. Abych se znovu soustředila, zhluboka jsem se nadechla a na

jazyku mi ulpěla slaná chuť. Mlaskla jsem. Aigenův oceán už byl na dohled, cíl naší cesty. Zнала jsem ho jako Atlantický oceán a byla jsem na něj zvědavá. Brzy se pod námi ztratí pevnina a všude kolem budou jen větrem zvířené vlny.

Pořád jsem přemýšlela nad posledním rozhovorem s Jerou. Stály jsme na skalnatém vrcholu Zarny v davu odhodlaných ještěrů. Lia se kousek ode mě připravovala na cestu. Široký opasek měla ověšený zbraněmi a vácíky s ampulkami.

Nikdo nepromluvil. Nikdo se neusmál ani neprojevil nadšení nad tím, co jsme dokázali. Zarna byla zachráněna, ale jako by to nic neznamenalo.

„Proč musíme odletět tak narychlo, Jero?“ Uběhlo čtrnáct dní od Asmhyrdě, obřadu rozloučení duše s tělem. Teprve dva týdny od smrti mého kamaráda. Sotva se mi podařilo nabrat síly, natož abych se vyrovnala s bolestí v srdci. Eldar mi chyběl a Lia... Lia se aspoň začala usmívat. Nevím, jak bych reagovala já, kdybych přišla o bratra. Byli jako dvě strany jedné mince.

„Zarna se uzavírá,“ odpověděla Jera, jako by to vysvětlilo všechny moje otázky. „Královna se rozhodla moudře. Město čeká bez následníka krušné období a lidská zvědavost nezná mezí. Hráz se protrhla a záleží jen na nás, jestli nás to smete s sebou. Lidé se o nás neměli dozvědět tímto způsobem.“

Vzpomněla jsem si na únosy stovek lidí z měst po celé Evropě. Černí ještěři se činili. Na poslední chvíli se mi podařilo zachránit rodiče.

„Proč Zarnu nějak nezamaskujete?“

Jera zavrtěla hlavou. Působila vyrovnaně, jako by ji nic nedokázalo rozhodit. „Váš výcvik je přednější. Nové kadety potřebujeme jako svatý oheň.“

„Nedokážu si představit žít pod mořem.“ Svíralo se mi srdce z představy, že kolem mě bude masa vody, která mě může kdykoli rozdrtit. Temnota bez jediného paprsku slunce, bez svěžího vánku a zeleně stromů.

Jera mi položila ruku na rameno. „Je to jen na čas. Až nás budou potřebovat, vrátíme se.“ Oči jí na chvíli olemoval

jemný vějíř vrásek. Vzácná chvíle úsměvu. Jera patřila mezi Erk'hy řádu Erëshan. I když mi slovo Erk'h ještě nešlo přes jazyk, věděla jsem, že se jedná o vysoký důstojnický post. Apostrof a němě „h“ mi připomínaly angličtinu.

Věřila jsem jí. Nevím proč, snad vypadala, že má upřímný zájem zařadit mě a Ondru do svého týmu. Staneme se bojovníky řádu Erëshan, jedné ze šesti odnoží Tajemných. A já chtěla pomoci. Mít znalosti a výcvik, abych mohla porazit bestie a ochránit svoji rodinu.

„Kolik nás tam bude?“ Bude to jako ve vojenské škole? Bylo mi z toho úzko, ale nechtěla jsem vycouvat.

„Kolem třiceti, někteří se ještě nemohou rozhodnout.“ Podívala se mi zpříma do očí. „Jano, ty přece nejsi začátečník. Bojovala jsi v bitvě a přežila jsi. Íllysea je krásné město, bude se ti líbit.“ Ukázala na ostatní, kteří se v řadách připravovali na vzlet. „Jdi se zařadit, ať ti neuletí.“

„Nejdeš s námi?“

„Ještě tu musím něco zařídit, uvidíme se až na místě.“

Ze vzpomínek mě probral rozkaz k sestupu.

„*Ted!*“ zavelela průvodkyně Alfý. Prudce jsem klesla, div jsem si nepřekousla jazyk. Vítr mě šlehal do obličeje. Každý sval v těle jsem měla napjatý, abych udržela směr.

Docházel mi dech. Musím vydržet, prostě musím. Křídla mě bolela, ale kdybych je zatáhla, spadla bych do vody moc rychle a z velké výšky. Roztříštila bych se o hladinu.

„*Už jen deset metrů. Schovat křídla a sklonit hlavu!*“

Řítily jsme se vzduchem jako projektily. Mořská hladina se přiblížila. Zajela jsem do hlubin jako nůž do másla. Usykla jsem při ostrém střetu hladiny s kůží. Tělo mi sice chránila speciální uniforma z tefru, ale tváře jsem měla holé. Citlivé oči kryly ochranné brýle.

Spatřila jsem temné hlubiny pod sebou. Žádné ryby kolem nás neplavaly. Pálilo mě v krku, jak se mi otevíraly žábry, abych se mohla nadechnout. Lia na mě mávala, ať sebou hodím. Nesmím ji ztratit z dohledu.

Zabrala jsem z posledních sil a dohnala dívku přede mnou. Vypadala tady pod vodou podivně bledě. Lia mi někam zmizela. Zamračila jsem se... Kam se najednou ztratila? Temnota narůstala. Neproniknutelná a dusivá. Chvilí mi pískalo v uších, než se tlak v nich vyrovnal. Takhle hluboko pod vodou jsem ještě nikdy nebyla. Cítila jsem vzrůstající pnutí na prsou. Kosti mi těžkly.

V hlubinách jsem zahlédla mihotavé namodralé světlo.

Čím hloub jsem klesala, tím záře sílila. To musela být Íllysea! Sídlo akademie Tajemných z řádu Erěshan. Z temnoty vystupovaly obrysy nízkých oblých budov. Modrý svít mě nabíjel nečekanou energií. Je to tady. Dorazila jsem do Íllysei!

Zmateně jsem se dívala na záda muže stojícího přede mnou. Ruce měl připažené, stříbřitá uniforma se vzorem šupin mu přiléhala k tělu jako druhá kůže. Mrkla jsem a zatřásla hlavou.

Byla jsem na zahájení výcviku. Nástup nováčků, nic divného.

Přesto se mi to nezdálo. Hučelo mi v uších a cítila jsem se otupěle. Rozhlédla jsem se. Jako bych se právě probrala ze snu. Stála jsem v pozoru, v řadě, tak jako zbytek kadetů, ale vůbec jsem netušila, jak jsem se sem dostala. Vzpomínala jsem si na modravé světlo Íllysei, na pocit triumfu, že jsem do města doplavala. Ale pak už nic. Z toho soustředění mě bolela hlava. Jako bych měla znovu potíže s pamětí. Možná mi hloubky nesvědčí.

Přijímací hala byla povážlivě tichá. Perletové stěny zdobily plachty se znakem řádu Erěshan – stříbrné dračí oko v ozubeném kole na oranžovém podkladu. Kradmo jsem se rozhlížela po Lie nebo Ondrovi. Někde se mi ztratili.

Do haly vstoupil muž ve stříbřité uniformě s červeným pruhem šikmo přes hrud'. Tvářil se hrdě, jako by snad velel celému světu.

„Vítám zde nové členy řádu Erëshan. Doufám, že budete jen přínosem.“ Prohlížel si nás, oči přimhouřené. Vedle něj stála Jera. Stejně ledovým pohledem si měřila kadety, jako by odhadovala jejich potenciál. Dva oranžové pruhy na její hrudi značily, že pan Červený pruh je její nadřízený. Aspoň to jsem si z prospektu, který jsem v letadle dostala k přečtení, zapamatovala. Tajemní mají hodnoty odlišené barvami. Muž hovořil Centrálem, oficiálním jazykem Tajemných hned vedle angličtiny – další informace z prospektu.

Thoris, Jeřin partner v řádu, stál po jeho levici a díval se někam do dále.

Uniforma mě kousala, jako by byla ze skelné vaty. Nevěděla jsem, proč jsem tak nervózní, ale zdálo se mi, že tu ztrácím čas. Musím přece najít Ondru a Liu. Uklidnit se po cestě. Vybalit si věci – i když nevím, kde mám zavazadla. Pocit, že tu nemám být, byl tak urputný, že jsem si musela za zády bolestivě sevřít ruce, abych nevystoupila z řady.

„Vezměte na vědomí, že akademie řádu je součástí města Íllysea,“ pokračoval Červený pruh. Nelíbil se mi, ale nedokázala jsem určit proč. Vysvětloval zrovna bezpečnostní opatření, když moji pozornost upoutal klenutý strop. Třpytil se jako vnitřek obří lastury. Stálo nás tu kolem třiceti a já konečně zahlédla Ondru. Stál ve třetí řadě, jen kousek ode mě. Ulevilo se mi.

„Výuka sestává z praktické, teoretické a mentální části,“ uslyšela jsem Jeru a trhla sebou. Nepostřehla jsem, kdy se ujala slova. „Každý z vás dostane mentora, který bude dohlížet na váš výcvik.“

Jera vyhlásila rozchod a pokynula mi, abych ji následovala. Rudý šál na jejím krku vlál a kroutil se jako neposedný had. Zamračila jsem se. Jera na sobě nikdy neměla něco barevného a už vůbec ne něco, co by nepatřilo k uniformě. Divné.

Dovedla mě do strohé místnosti, kde byly jen dva sedáky a nízký stoleček.

„Běž dál, máme spoustu práce.“

Na nic jsem se neptala. Možná jsem ještě byla trochu mimo z náročné cesty. Sedla jsem si a prohlížela si Jeřinu napjatou tvář. Zdála se mi jiná. Víc nervózní. Nepřirozená.

„Musím s tebou něco probrat. Uvolni se, chci odhalit rozsah tvých mentálních schopností. Prosím, zavři oči a najdi mou mysl.“

„Počkej. Co se mnou chceš probrat?“ Vyjelo to ze mě, jako bych mluvila spíš s kamarádkou než s učitelkou.

„Nepočká to po meditaci?“ Pak si povzdychla. „Jste tu kvůli výcviku, ne kvůli zábavě. Nebudete s Ondřejem bydlít spolu. Ale jako Erk'h řádu mám pravomoci tvořit dvojice. Vy dva budete bojová dvojice.“

„Aha. Tak děkuju, Jero...“

„Každý z dvojice musí umět něco jiného. Ale do akce pak musíte být sehraní.“

Odvrátila jsem se. „Takže se budeme vídat míň než dosud.“

„Je to jen na pár měsíců. Co znamená pár měsíců v délce života?“

„Pro mě hodně.“

Pousmála se. „Jsi mladá. Až ti potáhne ke stovce jako mně, bude měsíc jen zrnko prachu.“

Zarazila jsem se. Ke stovce! Vždyť Jera vypadala jako atraktivní třicítka.

Natáhla ke mně ruce. „Teď už ale musíme přejít k meditaci. Na otázky bude času dost.“

Nevzpomínala jsem si, co se stalo, když jsem Jeru chytila za ruce. Chvilí mě sledovala obezřetnými hnědými očima a pak vše pohltila tma. Jako by někdo zhasl celý svět.

Přestala jsem cítit tělo, ale kupodivu mě to neděsilo. Jera už mě nedržela za ruce, hrubé okraje sedáku mě netlačily do lýtek. Připadala jsem si zvláštěně lehká. Vznášela jsem se. Najednou neexistovalo nahoře ani dole. Vtom mě oslepilo světlo. Malá tečka v temnotě. Jasnila a vzápětí se rozsvítila druhá, třetí, desátá. Nešlo je spočítat.

Pohltil mě vesmír, nic jiného to nemohlo být. Nádherný, obrovský, plný pulzujícího života. Pohlédla jsem na svoje ruce, ale žádné tam nebyly. Ať jsem se otáčela jakýmkoli směrem, nezahlédla jsem ani kousek svého těla. Přitom existovalo. Stejně jako podivný vánek, co mě hladil po tvářích.

Byla jsem vědomí v nekonečnu.

Hvězdy se začaly smršťovat do velkého zářivého bodu. Světlo mě bodalo do očí. Vzápětí mě pohltilo. Ochladilo se a vzduch mi připadal vlhký přicházejícím deštěm.

„Otevři oči.“ Prostorem se rozlehl hlas mojí mamky a já ji poslechla. Viděla jsem sama sebe. Bylo mi tak pět, ležela jsem na zemi a řvala jako tur. Rozbila jsem si koleno.

„Nebřeč, v životě jsou i mnohem horší věci,“ šeptala mi do ucha mamka. „Věci, které se nedají vrátit, ale musí se za ně platit.“ Zvedla kolo bez přídavných koleček a očistila ho. Bylo to tak skutečné... Ale něco mi nesesedlo. Chtěla jsem se té holčičky dotknout, vědět, že je opravdová. Jakmile jsem udělala krok, mamka se ke mně otočila. „Opustila jsi mě! Dobré matky se neopouštějí!“

Lekla jsem se jí. Snažila jsem se utéct pryč, ale ztěžkly mi nohy. V panice jsem se otočila. Země se se mnou houpa-la. Mamka běžela za mnou, obličej stažený v děsivé grimase. Málem se mi z toho pohledu zastavilo srdce.

Náhle se mi zatmělo před očima a rozhostilo se ticho. Jakoby někdo přepnul program ovladačem, protože ho scéna nudila. Ucítla jsem benzin, močí nasáklou omítku, smog a prach. Rozkašlala jsem se a otevřela oči. Skláněly se nade mnou oprýskané fasády domů, mokrou silnici pokrývalo bahno. Ulicí halila noc bez hvězd. Na tohle místo se nedalo zapomenout.

„Chytím tě, ty děvko!“

Běžel ke mně. Radek. Kluk, kterého jsem poznala v klubu Doupě a nechala jej zajít příliš daleko. Šklebil se jako moje mamka. Zatrnulo ve mně. Je to zkouška? Tohle už se přece stalo!

Stála jsem na místě a čekala. Vítr ke mně zavál pach cigaret. Třáslý se mi nohy. Rozum mi velel utéct. Rychle! Radek

už byl skoro u mě... Ale pak zabočil vlevo a vůbec si mě nevšiml. Vydechla jsem úlevou.

Uslyšela jsem šramot a zvláštní škrábavý zvuk. Vyběhla jsem za roh a zděsila se. Spatřila jsem sama sebe opřenou o stěnu, s vystrašenými očima a ještěrem přísátým na hrdle. Tak dlouho jsem na tuhle chvíli nepomyslela. Vlastně jsem o útočnickovi nic nevěděla, jen že to byl muž závislý na lidské krvi. I teď jeho tvář skrýval stín.

„Za svůj život vděčíš mně!“ Napjala jsem se jako struna. Ten hlas patřil Alarovi. On tu ale nemůže být! Ne. Určitě umřel. Už se mě nikdy nedotkne. Strach se do mě zakousl jako hladový vlk. Pak moje druhé já ten cizí ještěr pustil. Tvář neurčitých rysů zbrocenou krví. Vystrašeně se podíval za mě a zmizel.

Suše jsem polkla. On je vážně za mnou, že?

„Co tu děláš, ještěřičko?“

Mluví na mě! Sevřelo se mi hrdlo a najednou jsem se nemohla nadechnout.

„To se na mě ani nepodíváš?“ Hlas mu podbarvil smích. Roztrásla jsem se a zpanikařila jako zvíře lapené v kleci.

„Tak tohle na tebe platí.“ Zastřený hlas rozhodně nepatřil Alarovi. Vytrhlo mě to z šoku. Přece bych se nebála pitomé vzpomínky! Na jazyku se mi rozlila slaná chuť moře, cítila jsem svěží brízu, která mi pročistila mysl. Nebudu křičet ani utíkat.

Alar tam stál v suknicí z nejjemnější černé kůže. Jeho křivý úsměv se mi vryl do paměti. Oči se mu leskly a jeho výraz sliboval muka, jaká jsem ještě nezažila.

Jsem statečná. Je to jen vzpomínka!

Unikla mi slza, pak druhá, třetí. Vypadal tak... opravdově. Blížil se ke mně. Kamínky mu skřípaly pod nohama.

„Nech mě být!“

Chytil mě pod krkem a pomalu mě tlačil dolů na kolena. Poškrábala jsem mu paže. Nemohla jsem popadnout dech. Jeho ledový stisk ze mě vymačkával život. Alar mrtvolně páchl, jako by se právě vyhrabal z hrobu.

„Je čas, abych si tvůj život vzal zpátky.“ Tesáky se blížily k mému hrdlu. Oči mu temněly. *Zabije mě! Pomozte mi sakra někdo!*

Alar překvapeně vytřeštil oči. Z jeho hrudi trčela špička meče, ale žádná krev se neobjevila. Proměnil se v divného ještěra z brněnské uličky, potom v Radka a hned zas v mamku. Nic jsem nechápala. Neodvažovala jsem se pohnout. Ulice se před mýma očima rozplynula jako dým. Postava, znovu s tváří Alara, si s nevěřicným výrazem klekla a potom se svezla na stranu mezi rezavé dráty. Vzápětí se proměnila v Jeru. Zamrkala jsem a spatřila Thorise vytahovat z Jery čepel meče.

„Co to sakra...“ Zatočila se mi hlava. Thoris právě zabil Jeru!

Někdo mě objal. Pevně. Jeho vůně mi připadala povědomě ostrá a přitažlivá. Ondra.

„Jsi v pořádku? Konečně jsme tě našli!“

Vedle mě si klekla Lia a konejšivě mě hladila po vlasech. Něco se jí lesklo na tváři. Plakala?

Zrychleně jsem dýchala. „Co... co se to děje?“

Do mého zorného pole vstoupila další postava. Jera. Ucukla jsem. No do háje. Stála tu živá a zdravá. Teď už jsem nechápala vůbec nic.

„Jak... jak je to možné, vždyt’...“ koktala jsem. Ondra s Liou mě objímali, jejich těla byla to jediné skutečné v tomhle blázinci.

„To nebyla Jera, koho jsem zabil. Jen se podívej,“ ukázal Thoris na mrtvou ženu na zemi. Za Ondrovy pomoci jsem se posadila. Byli jsme v nějakém smradlavém kumbále, většinu prostoru zabíraly neoznačené krabice a dřevěné bedny. Na zemi ležela žena s bledou kůží, pod níž prosvítaly žíly. Vlasy měla bílé, z pootevřených úst jí čnely tesáky. Dlouhé nehty zapilované do spárů vypadaly nebezpečně. Měla na sobě ptylovité hnědé hadry. Už nevypadala jako Jera.

„Vassarqata,“ sykl Thoris a tvářil se znechuceně. Potěžkal meč, pak usekl mrtvole hlavu a končetiny. Všechno se to stalo